

Sygn. akt I ACa 1464/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2013r.

Sąd Apelacyjny w Łodzi I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Jolanta Grzegorzcyk
Sędziowie:	SSA Dorota Ochalska - Gola (spr.) SSO del. Elżbieta Zalewska - Statuch
Protokolant:	st.sekr.sądowy Jacek Raciborski

po rozpoznaniu w dniu 7 maja 2013r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa **R. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim**

o odszkodowanie i zadośćuczynienie

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Okręgowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 9 października 2012r. sygn. akt I C 1449/11

1. **oddala apelację;**

2. **zasądza od R. K. na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) złotych tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.**

Sygn. akt I ACa 1464/12

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 9 października 2012 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim I Wydział Cywilny oddalił powództwo R. K. przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Rejonowemu w Piotrkowie Trybunalskim o odszkodowanie i zadośćuczynienie oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Okręgowy ustalił, że przed Sądem Rejonowym w Piotrkowie Trybunalskim toczyła się sprawa o rozgraniczenie nieruchomości, której uczestnikiem był między innymi R. K.. W sprawie tej Sąd postanowieniem

z 1 października 2007 r. przyznał biegłemu J. B. wynagrodzenie za sporządzenie opinii, które tymczasowo miało być wypłacone z rachunku Skarbu Państwa, przy jednoczesnym obciążeniu uczestników postępowania kosztami sądowymi. Odpis tego postanowienia został doręczony powodowi 10 października 2007 r. Postanowieniem z 7 kwietnia 2008 r. Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim uchylił postanowienie Sądu Rejonowego z dnia 7 kwietnia 2007 r. w części nakazującej ściągnięcie przyznanego biegłemu wynagrodzenia od uczestników postępowania.

Postanowieniem wydanym dnia 7 lipca 2008 r. Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim ponownie rozliczył koszty stanowiące wynagrodzenie biegłego J. B., nakazując ściągnięcie przyznanej biegłemu kwoty od uczestników postępowania, w tym również od R. K. (kwota 317,64 zł). Odpis przedmiotowego postanowienia został doręczony R. K. 30 lipca 2008 r.

Zdaniem powoda jego szkoda wynika z tego, iż nie może wejść na swoją działkę od 1991 roku, poza tym w sprawie sygn. I Ns 1537/03 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim nie otrzymał tytułu egzekucyjnego. W ocenie powoda odpowiedzialność Skarbu Państwa wynika z tego, że za błąd pracownika Sądu odpowiada Skarb Państwa. Podniósł także, że z uwagi na obciążenie go kosztami biegłego komornik zajął mu emeryturę.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy uznał powództwo za bezzasadne. Analizując stanowisko procesowe powoda, podlegające wielokrotnej modyfikacji, Sąd I instancji doszedł do przekonania, że przedmiotem żądania pozwu jest odszkodowanie.

Odnosząc się do wskazywanego w pozwie źródła szkody w postaci wydania przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim postanowienia z dnia 1 października 2007 r. w sprawie I Ns 453/05, Sąd Okręgowy zwrócił uwagę na to, że trudno z faktu wydania powyższego orzeczenia wywodzić roszczenie odszkodowawcze, skoro powód miał możliwość kwestionowania tego postanowienia, a następnie – po jego częściowym uchyleniu przez sąd II instancji na skutek zażaleń wniesionych przez kilku uczestników postępowania - postanowienia wydanego z dnia 7 lipca 2008 r., wydanego po ponownym rozpoznaniu sprawy.

Sąd Okręgowy nie znalazł podstaw do przypisania Skarbowi Państwa odpowiedzialności na podstawie art. 417 k.c. Powód nie wykazał bowiem podstawowych przesłanek odpowiedzialności deliktowej, zwłaszcza tego, na czym miałyby polegać niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie funkcjonariusza Skarbu Państwa i jaką z tego tytułu poniósł szkodę. W ocenie powoda, jego szkoda polegała na tym, że nie może korzystać z działki od 1991 r., co jednak nie skutkuje odpowiedzialnością Skarbu Państwa w związku z wydaniem postanowienia z 1 października 2007 r., podobnie jak i zajęciem renty powoda przez komornika z uwagi na nieuiszczenie wymagalnych należności sądowych.

W ocenie Sądu I instancji, powód wnosząc niniejszą sprawę zmierza faktycznie do ponownego merytorycznego rozpoznania spraw o sygn. akt I Ns 453/05 i I Ns 1537/03 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim, co jednak nie może mieć miejsca w sprawie odszkodowawczej, która nie służy badaniu zasadności orzeczeń sądowych wydanych w innych sprawach.

Z uwagi na okoliczność, iż powód jako źródło szkody wskazuje wydanie postanowienia przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim, to w ocenie Sądu I instancji jako podstawę odpowiedzialności należało również rozważyć przepis art. 417¹ § 2 zd. 1 k.c. Zgodnie z powołanym przepisem, jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem.

Sąd Okręgowy podniósł, że konieczną przesłanką odpowiedzialności odszkodowawczej za szkodę wyrządzoną przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia sądowego jest stwierdzenie tej niezgodności we właściwym postępowaniu, co w przypadku postanowienia wskazanego przez powoda nie miało miejsca. Zakresem skargi, o której mowa w art. 424¹ i nast. k.p.c. objęte są zarówno orzeczenia prawomocne kończące postępowanie w sprawie jak i orzeczenia niekończące postępowania w sprawie (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z 1 kwietnia 2008 r., SK 77/06).

Jeśli źródłem szkody miało być niewydanie powodowi tytułu wykonawczego w sprawie sygn.. I Ns 1537/03, to Sąd I instancji zwrócił uwagę, że postanowienie odmawiające nadania klauzuli wykonalności również podlegało zaskarżeniu w trybie odwoławczym, poza tym powód podobnie jak w przypadku postanowienia wydanego w sprawie sygn.I Ns 455/05, nie dysponuje orzeczeniem stwierdzającym niezgodność z prawem tego postanowienia. Niezależnie od powyższego Sąd Okręgowy uznał za zasadny zarzut przedawnienia roszczenia powoda wywodzonego z faktu wydania przez Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim postanowienia z dnia 1 października 2007 r. w sprawie sygn. I Ns 453/05 Termin przedawnienia wskazany w przepisie art. 442¹ § 1 k.c. wynosi 3 lata od dnia, kiedy poszkodowany dowiedział się o szkodzie i o osobie obowiązanej do jej naprawienia. O wydaniu kwestionowanego postanowienia powód dowiedział się w dniu 10 października 2007 r., poza tym o szkodzie w postaci niemożności korzystania z działki wiedział od początku lat 90- tych, natomiast pozew w niniejszej sprawie został wniesiony w lutym 2011 roku.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości i zarzucając nieprawidłowe zastosowanie zarówno prawa materialnego jak i procesowego, tj.:

- 1) niewyjaśnienie wszystkich okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 368 pkt 3 k.p.c.) przez niedopuszczenie powołania świadków zgłoszonych przez powoda oraz pozbawienie powoda adwokata z urzędu bezpodstawnie (dotyczy to powołania biegłych sądowych z dziedziny prawa konstytucyjnego jako rzeczoznawców - ekspertów);
- 2) sprzeczność istotnych ustaleń Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału (art. 368 pkt 4 k.p.c.) tzw. przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów (pominięcie dowodów z dokumentów przedstawionych przez powoda);
- 3) istotne uchybienia procesowe mające wpływ na wynik sprawy (art. 368 pkt 5 k.p.c.), a w szczególności nieuwzględnienie faktów popełnienia przestępstwa przez Sędziego Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim - K. S., przez niewydanie wyroku wykonawczego sygn. akt I Ns. 1537/03;
- 4) rozpoznanie sprawy przez skład Sądu niezgodny z art. 47 § 1 k.p.c., mimo złożonego przez powoda wniosku do prezesa sądu w związku z zawilocią sprawy.

W konkluzji skarżący wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, ewentualnie o jego zmianę poprzez uwzględnienie powództwa i nie zasądzanie kosztów postępowania.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji na koszt powoda.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest bezzasadna.

Sąd Apelacyjny podzielił i przyjął za własne ustalenia faktyczne Sądu I instancji za wyjątkiem tego, że uchylone przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie sygn.. I Ns 435/05 w przedmiocie wynagrodzenia biegłego pochodziło z 7 kwietnia 2007 r., w sytuacji kiedy niewątpliwie było to postanowienie z 1 października 2007 r.

Zarzuty naruszenia prawa procesowego nie zasługują na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 47 § 1 k.p.c., w pierwszej instancji sąd rozpoznaje sprawy w składzie jednego sędziego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. Takim przepisem szczególnym jest § 4 tego artykułu, który stanowi, że prezes sądu może zarządzić rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów zawodowych, jeżeli uzna to za wskazane ze względu na szczególną zawilocią lub precedensowy charakter sprawy. W realiach sprawy Sąd Okręgowy, wbrew odmiennemu zapatrywaniu skarżącego, nie naruszył art. 47 § 1 k.p.c., bowiem podstawą rozpoznania sprawy w składzie trzech

sędziów zawodowych jest zarządzenie prezesa podjęte w trybie art. 47 § 4 k.p.c., nie zaś złożenie stosownego wniosku przez stronę, czy też jej twierdzenia o zawilej charakterze sprawy.

Sąd I instancji bez naruszenia przepisów postępowania zasadnie oddalił wnioski dowodowe powoda o przesłuchanie świadków. W związku z podstawą faktyczną i prawną powództwa dowody te były zupełnie nieprzydatne dla rozstrzygnięcia – podstawowa przesłanka odpowiedzialności Skarbu Państwa oparta na art. 417 i art. 417¹ § 2 k.c. odnosi się bowiem do takich okoliczności jak niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej oraz niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia, które co do zasady nie mogą być stwierdzone zeznaniami świadków, ale innymi środkami dowodowymi. Poza tym, powód domagając się przeprowadzenia tych dowodów nie wskazał, na jakie okoliczności świadkowie mieliby zeznawać.

Jeśli chodzi o odmowę ustanowienia dla powoda adwokata z urzędu oraz związek pomiędzy tym potencjalnym uchybieniem a wynikiem sprawy, to wypada odnotować, że powód nie poddał kontroli instancyjnej niekorzystnego dla niego postanowienia Sądu I instancji w tym przedmiocie. Powód nie wykazał też, jaki wpływ na wynik sprawy oraz możliwość obrony jego praw miałby udział po jego stronie adwokata z urzędu.

Prawidłowo również Sąd I instancji oddalił wniosek dowodowy powoda o powołania biegłych z zakresu prawa. Według ugruntowanej linii orzecznictwa, za niedopuszczalne uznaje się przeprowadzenie dowodu opinii biegłego w celu ustalenia obowiązującego stanu prawnego oraz zasad stosowania i wykładni obowiązujących przepisów prawa (iura novit curia) (por. m.in. orzeczenie SN z dnia 4 marca 1965 r., III CR 795/64, PiP 1966, z. 4–5, poz. 831; wyrok SN z dnia 4 listopada 1966 r., II PR 445/66, LEX nr 13913; postanowienie SN z dnia 21 grudnia 1966 r., I CR 214/66, LEX nr 6090; uzasadnienie orzeczenia SN z dnia 1 lipca 1998 r., I PKN 203/98, OSNAPiUS 1999, nr 15, poz. 478; uzasadnienie wyroku SN z dnia 12 września 2000 r., I PKN 10/00, OSNP 2002, nr 7, poz. 156; uzasadnienie wyroku SN z dnia 20 grudnia 2006 r., IV CSK 299/06, LEX nr 233051).

Przy poprawnie ustalonym stanie faktycznym Sąd I instancji nie dopuścił się naruszenia przepisów prawa materialnego, które miały zastosowanie do podstawy faktycznej sporu. Jak prawidłowo stwierdził Sąd Okręgowy, podstawą odpowiedzialności odszkodowawczej Skarbu Państwa za wyrządzoną powodowi szkodę były przepisy art. 417 i art. 417¹ § 2 k.c.

Przepis art. 417 § 1 k.c. stanowił materialnoprawną podstawę powództwa w odniesieniu do tej części roszczenia, które związane było ze zdarzeniem sprawczym polegającym na działaniu funkcjonariuszy strony pozwanej, które nie przybrały formy orzeczeń. Zgodnie z tym przepisem, za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca tę władzę z mocy prawa.

Na tej podstawie prawnej można rozpatrywać roszczenie odszkodowawcze powoda oparte na twierdzeniu, że od lat 90. nie mógł korzystać z działki. Roszczenie to powód powiązał z dwoma postępowaniami sądowymi: pierwszym prowadzonym w sprawie I Ns 1537/03, w której zapadło postanowienie stwierdzające nabycie przez powoda w drodze zasiedzenia działki nr (...) o pow. 0,18 ha położonej w P. (k.137-143) oraz drugim - w sprawie I Ns 453/05, które dotyczyło rozgraniczenia nieruchomości obejmujących m.in. przedmiotową działkę. Powód nie wykazał w tym zakresie żadnych działań lub zaniechań pozwanego statio fisci Skarbu Państwa, które nie przybrały formy orzeczeń, a mogących stanowić źródło szkody w postaci niemożności korzystania przez powoda z działki. Ponadto ten czynnik sprawczy musiał się lokować już w latach 90., skoro w tej dacie powód upatruje poszatków szkody. Wymienione postępowania zostały zaś zainicjowane odpowiednio w latach 2003 i 2005.

Pozostałe twierdzenia przywołane dla uzasadniania żądania, związane z faktem wydania orzeczenia, należało rozpatrywać na gruncie art. 417¹ § 2 k.c. W świetle tego artykułu zasadą jest, że jeżeli szkoda została wyrządzona przez wydanie prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji, jej naprawienia można żądać po stwierdzeniu we właściwym postępowaniu ich niezgodności z prawem. Takim właściwym postępowaniem jest postępowanie ze skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia uregulowane w dziale VIII kodeksu postępowania

cywilnego (art. 424¹ i nast.) oraz w art. 519² k.p.c. – w odniesieniu do postępowania nieprocesowego. Z przepisów art. 424¹ i art. 424^{1a} k.p.c. oraz art. 519² k.p.c. wynika, że rzeczona skarga przysługuje jedynie od wyroków oraz od postanowień wydanych co do istoty sprawy w postępowaniu nieprocesowym przez sąd drugiej instancji.

Zatem jedynie tam, gdzie szkodę powód wiązałby z wydaniem prawomocnych postanowień co do istoty sprawy wydanych w sprawach I Ns 1537/03 i I Ns 453/05, przysługiwałaby mu skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem powyższych orzeczeń. Zgodnie z art. 424¹ § 1 i 2 k.p.c., można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego wyroku w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. W wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, można także żądać stwierdzenia niezgodności z prawem prawomocnego wyroku sądu pierwszej lub drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, jeżeli strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, chyba że jest możliwa zmiana lub uchylenie wyroku w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych.

W każdym razie w świetle tego przepisu powód musiałby dysponować w niniejszym postępowaniu prejudykatem, o jakim wyżej mowa, jeśli chciał wiązać odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbu Państwa z wydaniem postanowień co do istoty sprawy w sprawach I Ns 1537/03 i I Ns 453/05. Takimi orzeczeniami wydanymi w trybie art. 424¹ k.p.c. powód nie dysponuje.

Wedle twierdzeń pozwu intencją powoda było raczej zakwestionowanie postanowień wydanych w wymienionych sprawach, ale nie co do istoty sprawy, lecz postanowień wпадkowych, wydanych w toku postępowania, a więc tych, od których skarga nie przysługuje. Dotyczy to postanowienia z 1 października 2007 r. w sprawie I Ns 435/05 w przedmiocie wynagrodzenia biegłego, a po uchyleniu go przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim postanowieniem z 7 kwietnia 2008 r., także postanowienia z 7 lipca 2008 r. wydanego ponownie w tym samym przedmiocie, w części nakazującej ściąganie przyznanego biegłemu wynagrodzenia od uczestników postępowania, w tym od powoda. Z tym zdarzeniem powód wiązał szkodę w postaci zajęcia mu emerytury przez komornika sądowego. Dotyczy to także postanowienia odmawiającego mu wydania tytułu wykonawczego w sprawie I Ns 1537/03, co w przekonaniu powoda spowodowało szkodę w postaci niemożności korzystania z działki nabytej przez powoda w drodze zasiedzenia. Sąd I instancji niesłusznie uznał, że także co do tych orzeczeń powód w odrębnym postępowaniu musi uzyskać orzeczenie stwierdzające ich niezgodność z prawem. W grę wchodził bowiem przepis art. 424^{1b} k.p.c., który stanowi, że w wypadku prawomocnych orzeczeń, od których skarga nie przysługuje, odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem można domagać się bez uprzedniego stwierdzenia niezgodności orzeczenia z prawem w postępowaniu ze skargi, chyba że strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych. Przepis ten w pełni wiąże się z treścią art. 417¹ § 2 k.c., który odsyła do niego poprzez użycie sformułowania „chyba że przepisy odrębne stanowią inaczej”, a więc dopuszcza możliwość dochodzenia odszkodowania z tytułu szkody wyrządzonej prawomocnym orzeczeniem niezgodnym z prawem, bez konieczności uzyskiwania prejudykatu.

W odniesieniu do obu kwestionowanych postanowień, tj. w przedmiocie wynagrodzenia biegłego oraz w przedmiocie odmowy wydania powodowi tytułu wykonawczego, powód nie wykazał, że skorzystał z przysługujących mu środków prawnych. Wyjaśnić należy, iż postanowienie z dnia 1 października 2007 r. w sprawie I Ns 435/05 w przedmiocie wynagrodzenia biegłego nie uzyskało przymiotu prawomocności, wobec jego skutecznego zaskarżenia przez pozostałych uczestników postępowania. Zatem ocenie podlegało jedynie prawomocne postanowienie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim z dnia 7 lipca 2008 r., wydane w skutek ponownego rozpoznania wniosku biegłego po uchyleniu postanowienia z 1 października 2007 r. przez sąd II instancji, które zostało wykonane poprzez przymusowe wyegzekwowanie przypadającej od powoda części wynagrodzenia biegłego poprzez zajęcie emerytury. Z akt sprawy I Ns 453/05 nie wynika, aby powód zaskarżył postanowienie z 7 lipca 2008 r. Powód nie skorzystał zatem w omawianym zakresie z przysługujących mu środków prawnych, co w świetle art. 424^{1b} k.p.c. w zw. z art. 417¹ §

2 k.c. wyklucza możliwość dochodzenia naprawienia szkody od Skarbu Państwa. Podobnie sytuacja przedstawia się w przypadku postanowienia odmawiającego nadania klauzuli wykonalności postanowieniu w sprawie I Ns 1537/03 Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim. Powód nie wykazał, że zaskarżył niekorzystne dla niego postanowienie odmowne.

Powód nie mógł skutecznie opierać swego roszczenia na kwestionowaniu orzeczeń, jakie zapadły w sprawie I Ns 453/05 w dniu 1 października 2007 r. (a w zasadzie 7 lipca 2008 r., bo to postanowienie jako prawomocne podlegało wykonaniu) w przedmiocie wynagrodzenia biegłego oraz w sprawie I Ns 1537/03 w przedmiocie odmowy nadania klauzuli wykonalności postanowieniu o zasiedzeniu także z uwagi na brak ogólnych przesłanek deliktowych. Przede wszystkim brak jest związku przyczynowego pomiędzy szkodą powoda a wydaniem kwestionowanych orzeczeń. Orzeczenia te nie miały jakiegokolwiek wpływu na możliwość dysponowania przez powoda działką nr (...) położoną w P.. Orzeczenie, które zapadło w sprawie I Ns 1537/03 miało charakter deklaratoryjny i potwierdzało, że powód nabył własność działki nr (...) z mocy prawa przez zasiedzenie. W sprawie I Ns 435/05 doszło zaś do rozgraniczenia sąsiadujących nieruchomości, w tym działki nr (...). Żadne z tych orzeczeń nie dotyczyło kwestii posiadania przez powoda przedmiotowej działki. Jeśli zatem powód nie mógł korzystać z tej działki, to nie z przyczyn leżących po stronie Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim. Podkreślić należy, iż stwierdzenie na swoją rzecz nabycia własności nieruchomości przez zasiedzenie powód uzyskał w postępowaniu w sprawie I Ns 1537/03 w 2004 roku. Jeśli po tej dacie powód nie korzystał z działki, to nie było to wynikiem działań tego Sądu mających formę orzeczeń, zwłaszcza konsekwencją postanowienia w przedmiocie wynagrodzenia biegłego. Jeśli powód nadal nie mógł korzystać z nabytej w drodze zasiedzenia nieruchomości, to dysponując już tytułem własności mógł skorzystać z przewidzianych prawem środków ochrony.

Jeśli chodzi o postanowienie odmawiające nadania klauzuli wykonalności postanowieniu o zasiedzeniu wydanemu w sprawie I Ns 1537/03, to orzeczenie to było zgodne z prawem. Jak stanowi art. 776 k.p.c., podstawą egzekucji jest tytuł wykonawczy. Tytułem wykonawczym jest tytuł egzekucyjny zaopatrzony w klauzulę wykonalności, chyba że ustawa stanowi inaczej. Z przepisu tego wypływa wniosek, że sąd nadaje klauzulę wykonalności orzeczeniom sądowym tylko wtedy, gdy orzeczenia nadają się do wykonania w drodze egzekucji. W innych przypadkach, gdy orzeczenie nie nadaje się do wykonania, np. gdy wyrok jest prawotwórczy lub ustalający, sąd na wypisie orzeczenia zamiast klauzuli wykonalności zamieszcza wzmiankę stwierdzającą, że orzeczenie jest prawomocne. Tego rodzaju wzmianka często jest konieczna dla osiągnięcia innych skutków prawnych. W przedmiotowej sprawie nadaniu klauzuli wykonalności sprzeciwiał się charakter orzeczenia. Postanowienie o nabyciu własności rzeczy przez zasiedzenie nie podlega wykonaniu w drodze egzekucji. Orzeczenie to staje się bowiem skuteczne przez fakt jego wydania i uprawomocnienia.

W sprawie nie jest spełniona także podstawowa przesłanka odpowiedzialności odszkodowawczej, tj. powstanie szkody w określonych rozmiarach. Powód nie wykazał, jakie straty, ewentualnie utracone korzyści wiązały się z faktem niemożności korzystania z działki nr (...). Jeśli odrębną i samoistną szkodą powoda miało być także wyegzekwowanie od niego części wynagrodzenia biegłego, to godzi się zauważyć, że była to kwota 317,64 zł plus odsetki i koszty egzekucji, natomiast w pozwie powód domagał się naprawienia szkody w wysokości 250.000 zł.

Mając to na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd orzekł na zasadzie art. 98 k.p.c. w związku z art. 99 i art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi powoda jako stronę przegrywającą. Na poniesione przez stronę pozwaną koszty postępowania złożyło się wynagrodzenie radcy prawnego Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa w kwocie 5.400 zł, ustalone na podstawie § 6 pkt 7 w zw. z § 13 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tj. Dz. U. z 2013 r., poz. 461).